

Pod magnolií

Martina Mátá
Nosková

Martina Máta Nosková
Pod magnolii

Pod magnolií

Martina Máta Nosková

1. el. vydání, Praha, 2023

Česky

Vydal: Martin Koláček – E-knihy jedou

Text: Martina Máta Nosková

Obálka: Michal Březina

Zdroj obrázků: Pexels

Redakční úprava textu: Dagmar Čechová

ISBN 978-80-281-0858-8 (ePub)

ISBN 978-80-281-0859-5 (mobipocket)

ISBN 978-80-281-0860-1 (pdf)

Obsah

1.	/	5
2.	/	12
3.	/	19
4.	/	25
5.	/	33
6.	/	41
7.	/	48
8.	/	54
9.	/	61
10.	/	68
11.	/	77
12.	/	84
13.	/	93
14.	/	103
15.	/	113
16.	/	120
Epilog	/	127

1.

„Fabiene...“

Nesnáším to jméno! Sundám další poličku, opřu ji do kouta a snažím se dělat, že babi z vedlejšího pokoje neslyším. Potím se jak vůl, je vedro, ale stejně makám dál. Je v tom něco nostalgickýho, jestli se to tak o likvidaci rodinnýho dědictví dá říct. Jen se mi nějak nechce babi poslouchat, možná aby mi to nebylo líto.

„Fabiene!“

Ted' už to na to, že jsem ji neslyšel, neuhraju. Otřu si pot z čela do pracovní rukavice a projdu chodbou. Čeká na mě v salonu, v kolečkovým křesle. Vždycky byla dáma a i ted' je, jen z minulýho století. Všichni víme, že už tady dlouho nebude, i ona sama. Proto se stěhuje z tohohle domu a můžeme se pustit do přestavby.

Táta je architekt. Vždycky jsem se motal kolem jeho práce a ted' mě k tomu přizval. Oba počítáme s tím, že půjdu v jeho šlépějích, a tady může zkusit, co ve mně je. Jen... nedokážu si tu divnou lítost vysvětlit. Jako kdyby tím něco skončilo.

„Fabien Lawrence Whitefield, toho jména první. On tenhle dům postavil. Po válce, potom co ho seveřani vypálili, postavil ho vlastníma rukama. Stejně jako postavil na nohy celou tuhle rodinu.“ Babička mluví tiše a dívá se na obraz na zdi. To, co říká, znám slovo od slova. Poslouchám to odmalička, ale nedokážu ji přerušit. Možná kvůli tomu divnýmu pocitu kolem žaludku. Možná proto, že tuším, že mi to říká naposledy. Až odtud odejde, už mi to nikdy neřekne, tím jsem si jistej.

„Seš jeho jedinej mužskej potomek,“ otočí se na mě a pousměje se.

Jo, to vim taky, i to, že po něm mám tohle debilní jméno. Příjmení se v naší rodině dědí po ženský linii (prej si to tak *ó velký Fabien přál*), ale

obě jména mám po něm. Babi naše přemlouvala tak dlouho, až povolili. Kvůli tomu jsem Fabien Lawrence Whitefield druhý. Fakt díky, babi!

„Po dlouhý řadě děvčat má konečně mužskýho dědice...“

Jasný, můj pra-pra – (nevím kolik ještě pra) praděda je z toho celej odvařenej a nadšením skáče v hrobě, snažím se aspoň v duchu přetlouct nostalgii humorem.

„Podobáš se mu čím dál víc.“

To vím taky, opakuje mi to odmala. Jenže, rozporovat jí to nemůžu, protože se týpkovi na obrazu doopravdy podobám. Akorát on je pořád ještě starší. Když se nechal namalovat, mohlo mu bejt tak kolem čtyřicítky. Zajímavý, jak dlouho jeho geny vydržely.

„A jeho žena Penelope, vyhlášená krasavice, říkalo se o ní...“

Co se o ní říkalo, už nevímám. I když ten obraz znám, bezděčně se po něm ohlídnu. Byla kost, to je fakt, ale v dnešním měřítku by to jako popis nestačilo. Dneska holky chtěj bejt i chytrý, vzdělaný nebo aspoň zajímavý. Co, Pen, bylas chytrá? Nebo tě měl Fabien jen na ozdobu?

Z úvah mě vytrhne cinknutí telefonu. Mrknu na zprávu od Petea.

Jedu tě vysvobodit, vydrž!

Fajn, mám naději, že odtud brzo vypadnu. Je mi jasný, že trávit sobotní odpoledne tady je pro mýho nejlepšího kámoše beznadějný mrhání časem, kterej se dá strávit třeba... poflakováním po městě a balením holek na super fáro (jeho otřískanou ojetinu bez střechy a s prasklým vejfukem, takže to *zní*). Jenže mně to stejně nedá.

Nejdřív jsem práci na úklidu v domě dostal rozkazem, ale vlastně jsem za to rád. Možná se potřebuju s Fabienem Lawrence Whitefieldem prvním rozloučit. Sice jsem tady nikdy nebydlel, ale času jsem tady s babi strávil sakra hodně. Táta jako architekt vždycky hodně cestoval a máma pracuje v jeho ateliéru; někdy jezdila s ním, a abych nemusel měnit školu a prostředí, bejval jsem tady. Nevadilo mi to, s babi jsme vždycky byli spiklenci, a jak se říká – na stejný vlně.

„Můžeš ty obrazy sundat a uložit, prosím?“ Babi se po mně ohlídne a její tón je najednou věcnej. „Bylo by škoda je vyhodit.“

„Jasně, babi, dám na ně pozor,“ pousměju se na ni. Víme oba až moc dobře, že většina věcí půjde pryč. Jsou to vesměs starý krámy, co se tady nastřádaly za sto padesát let a nemaj hodnotu už ani pro nás. Co tu bylo hodnotný a táta to nechtěl zachovat, už je prodaný. Jen pár kusů nechal, jako připomínku minulosti. I ty obrazy by tady měly zůstat.

Babi mi stiskne ruku. Trochu vyděšeně se po ní ohlídnu. „Seš hodnej kluk, Fabiene,“ usměje se na mě.

Sakra, babi! Zkuste zůstat tvrdíci, když vám tohle řekne umírající babička. Jsem měkkejš, pálí mě v očích, když se na ni podívám. V tom kolečkovém křesle působí ještě menší, než ve skutečnosti je.

Naštěstí mě vysvobodí skřípění šterku a klakson. Babi stáhne ruku a usměje se spíš jen očima. Když jdu Peteovi otevřít, nenápadně si otrhu koutky očí. No co, potím se, ne?

„Hej, kámo, tohle je teda voser,“ ohrne ret, když za mnou přijde do haly a rozhlídne se kolem sebe. „Sem se fakt budete stěhovat? Do Ellenwoodu?“

„Až to přestavíme, tak jo, naši chtěj mimo město.“

Pete si odfoukne a prohrábne si rozcuchanou kšticí tak, že vypadá ještě rozcuchanější. „Upřímně tě lituju. Tady chcíp pes a ještě ho nikdo ani nezahrabal.“

Jen pokrčím ramenama. Já to tady mám rád, ale to on nepochopí. „Víš co, radši mi pojd' s něčím pomoct.“

Pete ohrne ret. „To myslíš vážně?!“

„Bude to jen chvilka...“ Někdy umí bejt neskutečně otravnej.

„Ale první runda je na tebe, nebo radši dvě,“ zašklebí se a mně nezbude než na to kejvnout. Když okázale pozdraví babi, přistavím žebřík ke krbu. Sundám obraz svojí pra-pra-prababičky Penelope a podám mu ho. Štíživě chytí rám tak, aby se ho co nejmíň dotýkal. „Fuj, je to zaprášený!“

„Ty vole, seš horší než kdejaká cuchta. Bacha, aby sis nerozmazal mejkap a nezlomil nehet!“

Jen se na mě zašklebí a opře obraz o zeď. Stejně tak sundám i svýho pra-pra-pradědu a podám mu ho, jenže pak mě cosi praští do oka. V dřevěném obložení je něco jinak. Nevšímám si Peteova brblání a podívám

se líp. V dlouhým prkně je vloženej kousek kratšího. Kouknu se na to blíž. Musí to bejt schválně, proč by to tady jinak bylo? Do obložení nikdo nesahal, kdo ví, jestli někdo někdy ten obraz sundal, dřevo kolem je vybledlý, ale pod ním jako nový.

Vypadá to jako schránka nebo něco takovýho. Bejt Fabien první, taky bych ji nejspíš udělal tady, za obrazem. A pak si všimnu malý prohlubně na kraji, za kterou by to mohlo jít vypáčit. Mrknu na babi. Zkoumavě mě pozoruje a pokyne mi rukou, abych sebou jako pohnul. Tak jo, dloubnu do prohlubně a po chvilce snažení ten kousek prkna vytáhnou. Za ním, v cihlový zdi kolem komína, je dutina. Někdo ji musel udělat schválně. Uvnitř je něco zabalenýho ve starým plátně. Obdélníkovéj balíček je zaprášenej, a když ho opatrně rozbaluju na stole, Pete mi kouká přes rameno. Jenže když odhalím v kůži vázaný desky, odfrkne si. „Kniha?!“

„A cos čekal? Truhlu zlata?“ Opatrně desky otevřu a prolistuju pár stran, popsanejch písmem, který je mi trochu povědomý. „Vypadá to jako deník,“ usměju se na babi. Z knihy vypadne hromádka papírů, seberu je a jeden rozložím. Plán domu...

„Myslíš, že to patřilo Fabienovi? Podívej se, kdy ten deník začíná,“ popoženě babi svoje kolečkový křeslo blíž.

Otočím listy na první stránku. „28. května 1865, za pár dní to bude sto padesát let.“

Chci se podívat pořádně, ale přeruší mě Petovo: „To jako fakt?!“ Jen po něm hodím pohledem. Tváří se tak otráveně, že bejt doktor, vypláchnu mu žaludek.

I babi se na něj otočí a pak koukne na mě a mrkne. „Možná bys ho neměl nechat čekat, já to zatím prozkoumám.“

„Jak chceš.“ Deník mě sice zajímá, ale asi ne tak, abych mu obětoval sobotní večer. Bude tady i zejtra, stejně jako tenhle dům. „Doufám, že mně pak řekneš, na cos přišla.“

Babi se jen tajemně pousměje. „S tím počítej.“

Políbím ji na tvář, v poklusu si sundávám rukavice a ode dveří jí zamávám. Ještě rychlá sprcha doma a pak hurá do víru nočního života. Atlanta čeká!

„A do prdele!“ Zmateně zírám na blondátou hřívu, rozhozenou po polštáři vedle mě. Zavřu oči, promnu si je a pak je zase opatrně otevřu, protože světlo bolí. Pořád je tam. Zírám na ty vlasy a snažím se v paměti poskládat obraz včerejšího večera. Když holka vedle mě zachrápe jak starej dřevorubec a otočí se ke mně čelem, vzpomenu si. Jenže včera v klubu vypadala líp, možná proto, že neměla rozmazaněj mejkap a v koutku jí nescapávala slina. I když, hezká asi je... ale jak se sakra jmenuje, si nepamatuju.

Chvíli nad tím dumám, jenže mysl je pod vlivem zbytkáče ještě bolestivě pomalá. Ju? Nebo Lucy? Jak tak chroustám informace rychlostí prvních kompů, konečně mi dojde ještě něco. Ležím pod dekou vedle ní a ona je nahá... i já jsem nahej. To mě pokaždý vyděsí. Nikdy si na tyhle rána nezvyknu. Třeba když stihnu vypadnout, než se ta holka probere, nebude to tak trapný.

Moje tělo bolestně protestuje, přesto se se zatnutýma zubama donutím vstát. Asi mi praskne hlava, ale vytrvám! Musím, aspoň než posbírám svoje svršky mezi vypitýma lahvema, špačkama cigaret, několika použitejma prezervativama a dalším neidentifikovatelným bordelem, co se válí na koberci. Otázka ovšem je, co tu bylo předtím a co je pozůstatek divoký noci. Peteův pronajatej byt – jak tohle místo identifikuju – byl vždycky jak chlív, proto tenhle filozofickej problém nechám k vyřešení někomu dalšímu. Já na to nemám kapacitu. Středobodem mýho myšlení je natáhnout si trenky a tričko tak, aby nebyly naruby.

Než vypadnu, kouknu do ložnice a vzápětí toho zalituju. Vidět holej zadek svýho kámoše je fakt to nejlepší rozloučení, který si přejete. I když pořád lepší než rozlepit oči vedle něj. Budit ho nemíním, radši se potichu vytratím. Domů to nemám daleko, je to stejná ulice.

Je ještě brzo, ale naděje, že naši budou ještě spát, rychle vezme za svý. Vplížím se do předsíně, potichu se zuju a opatrně nakouknu do kuchyně. Do nosu mě praští vůně osmažený slaniny. Sakra.

„Dobrý ráno,“ pozdraví mě máma a já skoro nadskočím leknutím.

„A-hoj,“ podrbu se v rozčuchaných vlasech. Je mi trochu trapně. Máma se na mě otočí s tázavě povytaženým obočím a já si připadám stejně, jako když jsem se vrátil z tahu po ránu poprvé. Už je to pár let, ale pořád mám pocit, jako bych ji nějak zklamal. Možná doufala, že budu trochu klidnější než ve třiaadvaceti ona. Ale asi je něco pravdy na tom přísloví o jabkách a stromech. A možná proto je tak shovívavá, i ona se časem zklidnila a usadila. Sám bych si občas nejradši nafackoval, ona mi ale nikdy nic nevyčetla.

Ted' si mě pobaveně prohlíží. Nakrčí nos a zhluboka nasaje vzduch. „Koukám, že ses dobře bavil. Jdi se osprchovat, a jestli chceš jíst, snídaně bude za chvíli.“

Polknu, a i když slanina voní fakt lákavě, žaludek mám jak na vodě. „Asi bude stačit kafe, dík.“ Jestli teda dřív neusnu vestoje.

Naleje mi hrnek a postaví ho na linku. Káva voní, když se jí s chutí napiju.

„Táta chce co nejdřív vyrazit do Ellenwoodu. Předpokládám, že ty nás dneska nedoprovodíš...“

Provinile na ni zakoulím očima.

„Babi říkala, žes toho včera udělal hodně, máš nárok na volnou neděli,“ pousměje se a sesune slaninu z pánve.

„Díky, mami.“

Kafe dopiju skoro na jeden lok a za chvíli už mi na hlavu padá horká voda ze sprchy. Jen stojím, opírám se čelem o zeď a nechávám ji stejkat po zádech. June, jmenovala se June. Nebo to byla ta minulá?

Když odpoledne konečně rozlepím oči, připadám si jak vymáchanej a řádně vyždímanej hadr. Bolí mě hlava a na jazyku jako by mi něco chcíplo. Fuj! Naši jsou nejspíš ještě v Ellenwoodu, doma je ticho, teda pokud nepočítám všudypřítomný hučení města. Oči zase zavřu, ale pak se konečně odhodlám vyhrabat z postele. Máma mi tu nechala oběd, strčím ho do trouby, a než se ohřeje, zapadnu znova do koupelny.

Až když se nezřízeně cpu, všimnu si svého mobilu. Svítí tam několik zmeškanejších hovorů, od babi a od mámy, a zpráva... No jo, vypnul jsem si zvonění. Rychle ji otevřu a poleje mě horko a pak chlad: *Babi je v nemocnici. Je to zlý.*

V nemocniční posteli vypadá babi ještě křehčí. Její drobná vrásčitá ruka je chladná a nepříjemně vlhká. Je v bezvědomí, nevnímá mě. Je tady divný dutý ticho, až na pípání neskutečně otravného monitoru. Táta ji našel už dopoledne a doktor prej říkal, že je to špatný, je možný, že se už neprobere.

Sakra! Nechci tu bulet jak malá holka, jenže mě pálej oči. Jasně, že jsme věděli, že tohle přijde. Jen... jde se na to vůbec připravit? Asi bych s ní nesměl strávit tolik času, aby to se mnou nic nedělalo, byli jsme přece na stejný vlně. A teď ji možná vidím naposledy živou, obklopenou hadičkami v nemocničním pokoji s pípajícím monitorem. To je život, přátelé. Každý jednou umře, dopřejme mu klidnou a vyrovnanou smrt.

Do prdele! Chce se mi zařvat nahlas, nakonec jen tíseň, slzy a všechny nevyřčený slova drtím mezi zubama. Když smrt opravdu zaklepe na dveře, je to najednou mnohem těžší, i když je očekávaným hostem. Kdo by ji ale uvítal?

2.

„Slíbils, že tam půjdeš se mnou.“ Pete se na mě mračí přes oběd z menzy. „Já ty prachy fakt potřebuju. Prosím!“

Jenže to jsem nevěděl, že babi odvezou do nemocnice. Včera jsem toho moc nenaspal a ještě dneska si připadám, jako kdyby mě někdo seřezal. A to nejen fyzicky. Možná jsem ji v sobotu viděl naposledy živou. A jako kámen mi v žaludku leží to, že se mi marně snažila dovolat. „A mně umírá babička, vole, víš, co to znamená?“

„Vím, nejsem debil, ale stejně bys musel odpoledne na přednášky. Není lepší se ulejt a vypadnut dřív?“

Má pravdu, v tom letáku psali, že je to tak na hodinu. Pak bych se nejspíš mohl zdejchnout ze školy, abych se stihl stavit u babi v nemocnici. Promnu si oči a ještě jednou překontroluju mobil. Nic, naši mlčí. Možná je to dobře – žádný zprávy, dobrý zprávy. Ještě chvíli váhám, nemám na nic náladu. „No jo, prosím tě, ale jen na hodinu. Jestli se to protáhne, prostě mizím!“

„Víš, že tě miluju? Pocem.“ zajásá Pete a natáhne se přes stůl.

Na poslední chvíli mu uhnu. „Co blbneš, pitomče?“

Rychle zvažní. „Sorry, kámo, mám jen radost, že do konce měsíce budu mít nějaký prachy. Naši už mně nepošlou ani dolar. A to s tvojí babi je mně fakt líto... FAKT!“ Vykulí na mě oči, nejspíš abych mu uvěřil.

Za chvíli už hledáme, kde se jako má ten slavnej experiment konat. „Vážně je to tady?“ nedůvěřivě se rozhlížím po zanedbaným suterénu jedny z univerzitních budov.

„Jo,“ zamává mi Pete před očima letáčkem a pak si pozorněji prohlídne několikery dveře. Já překontroluju ty naproti. Jedny doopravdy zdobí rukou psaná cedule *Pokus č. 345*.

„Hele, tohle asi bude ono...“ Možná bych byl radši, kdybysme to nenašli.